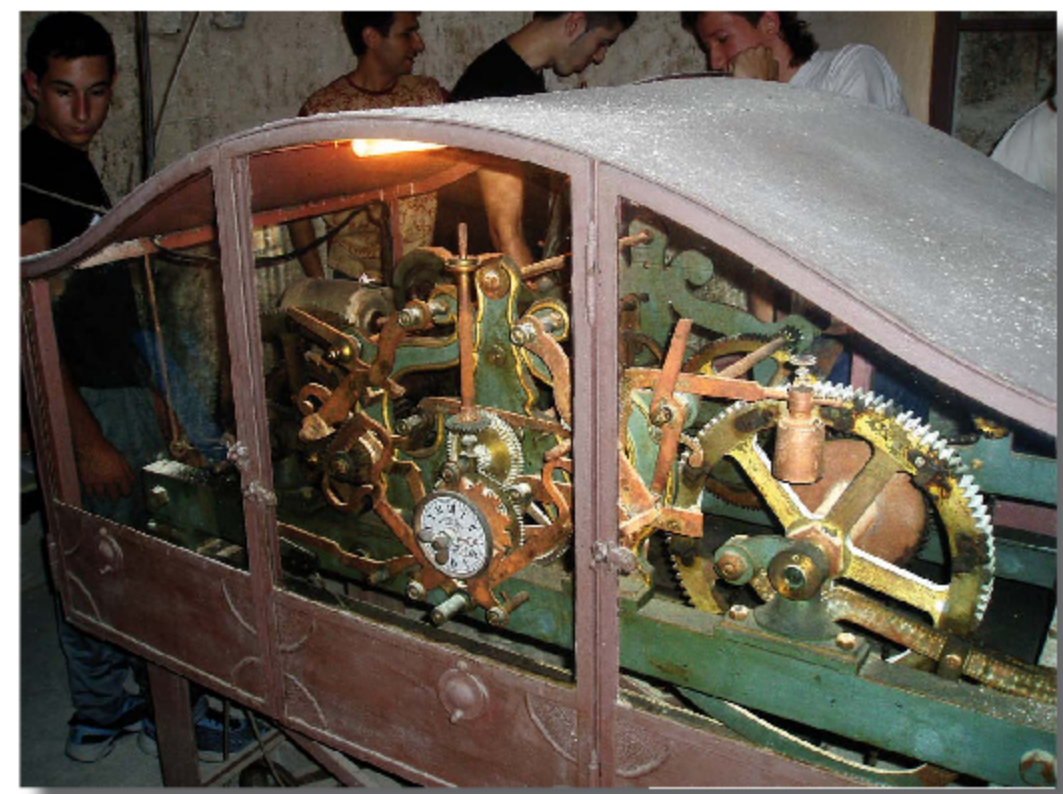

El procés de restauració del segon rellotge

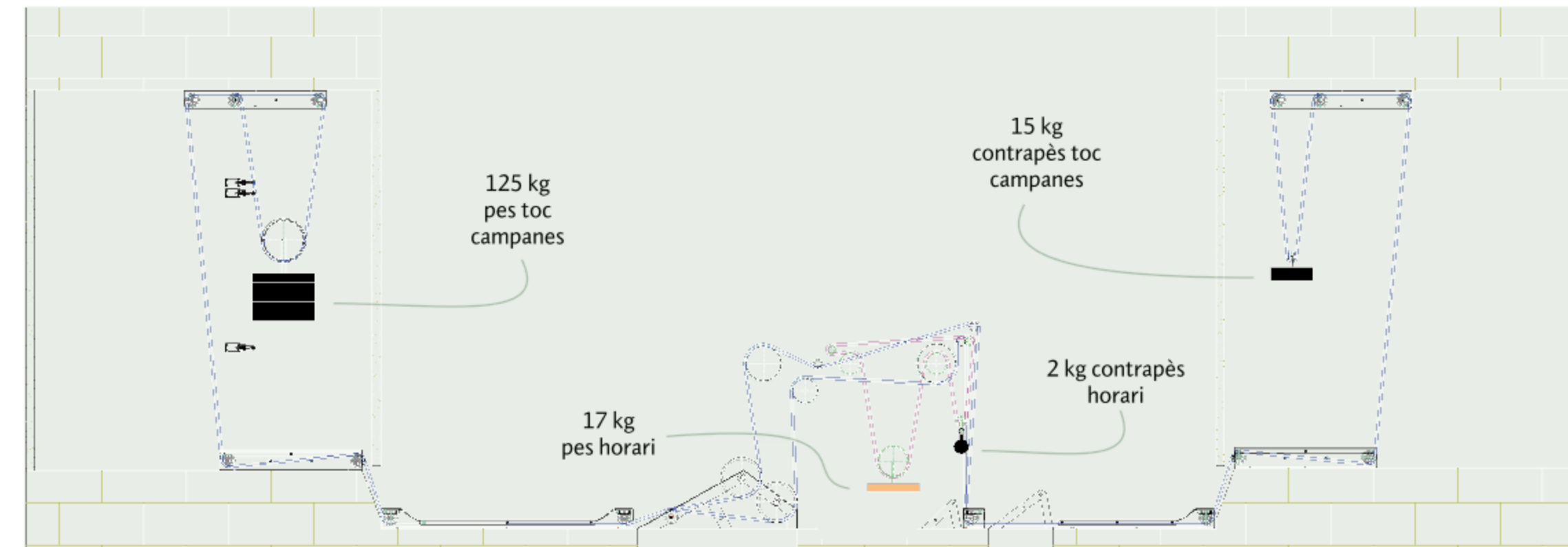
I El rellotge abans de la restauració.

II Algunes de les peces un cop netes.

III Muntatge del rellotge a l'institut.

IV Esquema dels pesos i contrapesos. En color blau el mecanisme dissenyat pels alumnes.

V Muntatge final al campanar.

VI L'equip encarregat de la restauració.

A l'inici dels noranta del segle xx es restaurà el campanar, substituint-se el rellotge mecànic per un d'electrònic. El vell aparell quedà sense funcionar i sense manteniment.

Coneixedor de l'estat del mecanisme, Antoni Nogués, professor del Cicle Formatiu de Grau Superior de Producció per Mecanització de l'IES Alt Penedès de Vilafranca, proposà als alumnes de la promoció 2003-2005 la seva restauració.

Fou necessari l'acord de l'Església catòlica de la vila, donada la ubi-

cació del mecanisme, del Patronat de Comerç, Consum i Turisme de l'Ajuntament, que és qui en té la propietat, de la direcció de l'institut, del professorat de mecànica industrial i dels alumnes del cicle formatiu.

Els representants de l'església autoritzaven l'accés, l'ajuntament de la vila es feia càrrec de les despeses i el centre educatiu posava els coneixements tècnics i els recursos humans.

Era inviable reparar-lo al campanar pel poc espai i per la temperatura hivernal. No es podia traslladar mun-

tat a l'institut ja que no passava per l'escala, calia desmuntar-lo tot.

L'octubre i novembre de 2004, sis hores a la setmana, les classes es feren al campanar. Es dibuixà el conjunt i tot seguit es desmuntà, apuntant l'ordre i la posició en què es treien les parts. Ja a peces, el traslladaren a l'institut, on es procedí a restaurar-lo. El criteri de restauració fou el de conservar tot el possible, sense afegir i sense pintar res nou, procurant mantenir-ho tot tal com va ser trobat i, substituint, només, allò imprescin-

dible. A finals de gener del 2005 es muntà a l'institut.

Es convidà el regidor de l'Ajuntament per a que veiés la tasca feta. Aquest, al finalitzar la visita, proposà que el rellotge tornés a funcionar al campanar de forma permanent. Però ara existia un problema de difícil solució: les modificacions fetes durant la restauració de l'edifici. Abans els pesos baixaven quasi deu metres, longitud necessària per a què funcionés ininterrompudament durant trenta hores. Ara, la reubicació de l'antic

Àngel del campanar i el nou cimentat de l'estança del rellotge pràcticament ho impossibilitaven.

El temps destinat a la restauració s'havia esgotat i trobar una alternativa per a reubicar els pesos semblava impossible. Els alumnes que acabaven de fer la restauració del rellotge es volgueren encarregar de tirar endavant el que seria la segona part del projecte. En no haver-hi més temps escolar, s'oferiren ells mateixos com a voluntaris per a fer-ho un cop acabat el curs. Començaren a pensar en

diverses solucions que permetessin reubicar els pesos. S'escollí la més complexa, arriscada i ambiciosa, però alhora la que hauria de permetre un accés més còmode a la sala del rellotge. Consistia a aprofitar l'espai del gruix de la paret que hi ha entre la part exterior i la interior de les finestres.

El juny de 2005 els alumnes més entusiastes i el professor començaren l'adequació del rellotge al campanar. A la primavera de 2007, la feina quedà enllestida.